

## AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3063/2018. (II. 20.) AB VÉGZÉSE

### alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

#### v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.IV.21.242/2016/6. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

#### I n d o k o l á s

- [1] A dr. Magyar Anikó egyéni ügyvéd (7100 Szekszárd, Arany János utca 18., földszint 4.) által képviselt szakszervezet (a továbbiakban: I. rendű indítványozó) és egy magánszemély (a továbbiakban: II. rendű indítványozó) alkotmányjogi panasszal fordultak az Alkotmánybírósághoz.
- [2] 1. Az indítványozók a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.IV.21.242/2016/6. számú ítélete, valamint a Szegedi Ítéltábla Pf.I.21.143/2015/3. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 8.P.20.480/2014/58. számú ítélete ellen terjesztettek elő az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt 2017. május 8-án, a Kecskeméti Törvényszék útján az Alkotmánybírósághoz. Az alkotmányjogi panasz az Alkotmánybíróságra 2017. május 19-én érkezett be. Az indítványozók az alkotmányjogi panaszt 2017. június 27-én kiegészítették. A panaszbeadvány a támadott bírói döntéseket az Alaptörvény I. cikkével, II. cikkével, V. cikkével, VI. cikk (1)–(2) bekezdésével, IX. cikk (4) bekezdésével, XV. cikk (1) bekezdés első mondatával és XXIV. cikk (1) bekezdésével tartották ellentétesnek.
- [3] 2. Az alkotmányjogi panaszról és a mellékletként csatolt dokumentumokból megállapítható, hogy az I. rendű indítványozónak megalakulása óta főtítkára volt a II. rendű indítványozó. Az I. rendű indítványozó székhelye a II. rendű indítványozó tulajdonában álló ingatlan. Az I. rendű indítványozó egyik munkavállalója – aki 2009. március 1. és 2010. október 1. között állt munkaviszonyban az I. rendű indítványozóval, majd munkaviszonya a munkáltató rendkívüli felmondásával megszűnt – (a továbbiakban: alperes) 2011. május 24-én feljelentést tett a Tolna Megyei Rendőr-főkapitányságon, amelyhez az I. rendű indítványozó működéséről szóló leírást, CD-ket, elszámoló lapokat, a vezetőségi ülésen született határozatokat, pénzügyi kimutatásokat és egyéb dokumentumokat mellékelte. A feljelentésről készült jegyzőkönyv szerint a feljelentés alkalmával az alperesen kívül csak egy rendőr őrnagy és a jegyzőkönyvvezető volt jelen, bár a feljelentést rögzítő hangfelvétel igazságügyi hangszakértői vizsgálata nem zárta ki, hogy a helyiségben más, a jegyzőkönyvben fel nem tüntetett személy is megfordulhatott. A Kaposvári Nyomozó Ügyészség többször tanúként hallgatta meg az alperest, majd a nyomozás eredményeként 2012. május 5-én jelentős értékre üzletszerűen, bűnszövetségben és folytatólagosan elkövetett sikkasztás bűntette és más bűncselekmények elkövetése miatt vádiratot nyújtott be a II. rendű indítványozó és társai ellen. Ezt követően a II. rendű indítványozó több feljelentést illetve magánindítványt is előterjesztett az alperessel szemben, magántitok jogosulatlan megismerése, személyes adattal visszaélés, levéltitok megsértése, rágalmazás és becsületsértés miatt.
- [4] 2.1. Az indítványozók személyiségi jogaik megsértése miatt pert indítottak az alperes ellen, keresetüket azonban a Kecskeméti Törvényszék 8.P.20.480/2014/58. számú, 2015. október 1-jén kelt ítélete elutasította. A keresetben a II. rendű indítványozó azt kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes megsértette az ő jóhírnevét, emberi méltóságát és becsületét egyes, a 2011. május 24-én, a Tolna Megyei Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Igazgatóság Bűnügyi Osztályán tett feljelentésében, valamint a 2011. június 3-i tanúkihallgatása során rögzített, és a keresetben részletesen idézett kijelentéseivel. Emellett annak a megállapítását is kérte a II. rendű indítványozó, hogy az alperes megsértette a személyes adatok védelméhez, és a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 81. § (1) bekezdésében biztosított magántitok védelméhez való jogát. Az I. rendű indítványozó a keresetben a jóhírnévhez való joga, személyes adatok

védelméhez való joga, valamint a régi Ptk. 81. §-ában biztosított üzleti titok, magántitok védelméhez való jogai sérelmére hivatkozott. A felperesek a jogsértés abbahagyására kötelezés, további jogsértéstől való eltiltás, bocsánatkérésre kötelezés mellett azt is kérték, hogy a bíróság kötelezze az alperest vagyoni és nemvagyoni káruk megtérítésére, és az alperes által megszerzett iratok és egyéb dolgok megsemmisítésére.

- [5] A Kecskeméti Törvényszék az indítványozók keresetét megalapozatlannak találta. Kifejtette, hogy az indítványozóknak kellett volna bizonyítaniuk, hogy a feljelentésben és a tanúmeghallgatás során tett kijelentések megsértették a társadalmi elismertségüket, ugyanakkor a joggyakorlat egységes abban, hogy a hivatalos eljárás során az eljáró hatóságnak benyújtott, nyilvánosságra nem került beadvány tartalma nem alapozhatja meg a jóhírnév sérelmét. A Kúria a régi Ptk. 75. §-a kapcsán több eseti döntésben is kimondta, hogy önmagában a bűncselekménnyel gyanúsítás, emiatt feljelentés megtétele személyiségi jogi igényt nem alapoz meg még abban az esetben sem, ha az eljárás nem vezet a bűnösség megállapításához (BDT2013. 2968., BDT2013. 3009.) A feljelentő joggal való visszaélést akkor valósít meg, ha tudatosan tesz valótlan tartalmú bejelentést, feljelentést, vagy az érintett személyét indokolatlanul sértő, bántó vagy megalázó kijelentéseket tesz. A Kecskeméti Törvényszék értékelése szerint a kereset tárgyává tett alperesi kijelentések nem tekinthetők ilyennek. Az indokolás szerint: „A hatósági eljárásban kérdésre nyilatkozott az alperes, az általa sérelmesnek ítélt helyzet megoldása érdekében fordult a rendőrhatalomhoz. Alapvető társadalmi érdek fűződik ahhoz, hogy a bűncselekmények, szabálysértések, visszaélések nyilvánosságra kerüljenek és ezáltal alkalmazható legyen az elkövetővel szembeni megfelelő szankció. Az alperes feljelentésében, tanúvallomásában foglaltak nem tekinthetők kifejezőmódjában sértőnek, bántónak, lealacsonyítóknak, e többletelemek nélkül pedig nem lehetnek személyiségi jogot sértőek.” Ezen kívül a bíróság azt sem látta bizonyítottnak, hogy a nyomozati eljáráson kívül is nyilvánosságot kaptak volna az alperes által tett kijelentések. Nem sikerült bizonyítani továbbá, hogy az alperes az I. rendű indítványozó irattárából – amelyhez minden dolgozó hozzáférhetett – jogosulatlanul dokumentumokat szerzett volna meg, illetve az I. rendű indítványozó szerveréről adatokat törölt, más adatokat pedig manipulált volna. Az indítványozók a bíróság megítélése szerint azt sem bizonyították, hogy magántitkukkal (telefonszámok, számítógépes belépési kódok, foglalkoztatási adatokat tartalmazó kimutatások, határozatok, jegyzőkönyvek, banki adatok és egyéb dokumentumok) az alperes visszaélt volna, vagy azokat nyilvánosságra hozta volna. Mindössze az bizonyított, hogy az alperes a feljelentéssel összefüggésben a nyomozóhatóság tudomására hozta a fent említett, mellékletként csatolt iratokat, ez pedig nem minősíthető jogosulatlan vagy visszaélésszerű eljárásnak.
- [6] Mivel az indítványozók a személyiségi jogsértés megállapítására és jogkövetkezményei levonására irányuló keresetük jogalapját nem tudták bizonyítani, ezért a bíróság a kereset valamennyi elemét elutasította.
- [7] 2.2. Az elsőfokú ítélettel szemben az indítványozók fellebbezést nyújtottak be, azonban a másodfokon eljáró Szegedi Ítéltábla a 2016. április 8-án kelt, Pf.I.21.143/2015/3. számú ítéletében a fellebbezést alaptalannak találta, az elsőfokú ítéletet pedig csak részben (egy számítási hiba miatt), a le nem rótt elsőfokú eljárási illeték összege tekintetében változtatta meg.
- [8] Az ítéltábla az indokolás elején rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak indokolásával egyetért. Rámutatott, hogy az I. és a II. rendű indítványozó is közszereplő, ezért a velük szembeni, a közszereplői minőségükhöz kapcsolódó tevékenységüket érintő véleménynyilvánítás határai tágabbak. Az ítéltábla emlékeztetett, hogy a személyiséget érintő közléseket a PK. 12. sz. állásfoglalás alapján kell vizsgálni, a konkrét esetet illetően azonban kimondta, hogy: „A perbeli feljelentésben, illetőleg tanúmeghallgatások alkalmával előadott, a kereset tárgyává tett közlések [a II. rendű indítványozó] tevékenységére vonatkoztak, azonban nem alkalmasak személyiségi jogának sérelmére, mivel a közéleti szereplők túréshatárát és a szabad véleménynyilvánítási jog gyakorlásának elfogadható mértékét nem lépték túl. Ez utóbbi igaz [az I. rendű indítványozóra] is.” Az ítéltábla azt is figyelembe vette, hogy az alperesi kijelentéseket büntetőeljárás kezdeményezésére irányuló feljelentésben, illetve tanúvallomásban rögzítették. Ennek kapcsán – felhívva a feljelentéskor hatályos, az európai uniós csatlakozással összefüggő egyes törvénymódosításokról, törvényi rendelkezések hatályon kívül helyezéséről, valamint egyes törvényi rendelkezések megállapításáról szóló 2004. évi XXIX. törvény 141. § (3) bekezdését és 143. § (2) bekezdését – kiemelte, hogy a bejelentő immunitást élvez, a rosszhiszeműséget kivéve nem érheti hátrány a közérdekű bejelentés megtétele miatt. Az ítéltábla kimondta továbbá, hogy: „Kétségtelen, hogy a keresetben felsorolt, az alperesi feljelentés tartalmát képező kijelentések [az indítványozók] társadalmi megítélését nyilvánosságra kerülésük esetén lényegesen befolyásolhatják, azt azonban az eljárás során nem tudták bizonyítani, hogy az alperes ezt rosszhiszeműen tette volna, szándékosan valótlan tartalmú tényállítóso-

kat tett. Az ítélet tábla véleménye szerint a feljelentésben szereplő állítások nem tekinthetők olyan mértékben sértőnek és túlzónak, hogy [az indítványozók] személyiségvédelmi igényét megalapozza, különös tekintettel [a II. rendű indítványozó] közszerelői státuszára. A véleménynyilvánítások pedig ebből a szempontból ugyancsak nem kapnak szerepet.” Az alperes tanúvallomásban tett kijelentéseit illetően pedig azt hangsúlyozta az ítélet tábla, hogy egy olyan jogértelmezés, amely önmagában azért állapítana meg személyiségi jogsértést, mert – bár hamis tanúzás bűncselekménye nem állapítható meg – a hatóság a vallomásban foglaltakat a bizonyítékok értékelésénél nem találta elégségesnek, hatósági és bírósági eljárásokat lehetetlenítene el. Ilyen körülmények között, a büntetőjogi igény érvényesítésének megengedett kereteit nem túllépve, a tények közlése a feljelentésre tekintettel célszerű és indokolt volt, az esetleges túlzó véleménynyilvánítások pedig nem haladták meg azt a mértéket, amit a közszerelőnek e minősége miatt tűrnie kell.

- [9] Az ítélet tábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az indítványozók nem tudták bizonyítani, hogy a fent említett dokumentációt az alperes jogosulatlanul megszerezte volna, mert ahhoz az ott dolgozók közül bárki hozzáférhetett.
- [10] Az indokolás megemlíti, hogy nem állt összefüggésben a büntető igény érvényesítésével az alperes azon nyilatkozata, amely arra utalt, hogy a II. rendű indítványozót egy meghatározott politikai párthoz kötődik. Ez azonban a közéleti szereplő politikai kötődésére vonatkozó olyan vélemény, amelyet a II. rendű indítványozónak tűrnie kellett.
- [11] Mindezek alapján az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének érdemi részét helyben hagyta.
- [12] 2.3. Az indítványozók a jogerős ítélet ellen felülvizsgálati kérelmet nyújtottak be, a Kúria azonban a 2017. január 18-án kelt, Pfv.IV.21.242/2016/6. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.
- [13] A Kúria az indokolásban hangsúlyozta, hogy a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 270. § (2) bekezdése és 272. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati eljárásban kizárólag a fél által megjelölt jogszabálysértéseket vizsgálhatja, annak a kérelemben előadott indokai alapján. Az indokolás rámutatott, hogy az indítványozók hivatkoztak ugyan a személyhez fűződő jogaik, tisztességes eljáráshoz való joguk, a törvény előtti egyenlőség és a pártatlanság látszata követelménye megsértésére, a perköltség eltúlzott mértékére és közszerelői minőségük vitathatóságára, ezek kapcsán azonban nem jelölték meg az álláspontjuk szerint megsértett jogszabályi rendelkezéseket, ezért e körülmények vizsgálatára nem kerülhetett sor. A Kúria a felülvizsgálati kérelemben említett egyéb kifogásokat (bizonyítási indítványok elutasítása indokolás nélkül, tanúvallomás megtagadása, perköltség eltúlzott összege) sem találta alaposnak, ezért a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.
- [14] 3. A Kúria ítéletével szemben – a Szegedi Ítélet tábla és a Kecskeméti Törvényszék ítéleteire is kiterjedően – az indítványozók alkotmányjogi panaszt nyújtottak be, és kérték az alaptörvény-ellenesség megállapítását, valamint az ítélet megsemmisítését.
- [15] A II. rendű indítványozó tekintetében az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény megsértett rendelkezéseiként az I. cikket, a II. cikket, az V. cikket, a VI. cikk (1)–(2) bekezdéseit, a IX. cikk (4) bekezdését, a XV. cikk (1) bekezdés első mondatát, a XXIV. cikk (1) bekezdését és a 28. cikket említette. Az I. rendű indítványozó kapcsán az V. cikkre, a VI. cikk (1) bekezdésére, a XV. cikk (1) bekezdés első mondatára és a XXIV. cikk (1) bekezdésére hivatkozott.
- [16] Az indítvány bemutatta a pertörténetet, majd kiemelte, hogy a II. rendű indítványozó alapjogai amiatt sérültek, mert az ügyben eljáró bíróságok az alperes feljelentésében és tanúvallomásaiban tett kijelentései kapcsán – amelyek az alkotmányjogi panasz részletesen idéz – nem észlelték a jogellenességet, a sértő és gyalázkodó jelleget. Az alkotmányjogi panasz úgy foglalt állást, hogy ezek a kijelentések, a bírói döntésekben foglaltakkal szemben, nem tartoznak a feljelentői immunitás tárgykörébe. Ennek figyelmen kívül hagyásával a bíróságok a II. rendű indítványozó emberi méltóságához, hatékony jogorvoslathoz, törvény előtti egyenlőséghez, magánélethez, becsülethez és jóhírnévhez való jogait megsértették. A II. rendű indítványozó szerint a kifogásolt alperesi kijelentések túllépik a véleménynyilvánítás szabadságát, sértik az Alaptörvény IX. cikk (4) bekezdését. Hangsúlyozta, hogy a feljelentői immunitás nem korlátlan, a bíróságok pedig amiatt, hogy ezt nem vették figyelembe, az alperes irányába nyilvánvalóan részrehajlóak voltak, így megsértve a törvény előtti egyenlőség és a tisztességes eljárás követelményeit. Ez a bírói jogértelmezés az Alaptörvény 28. cikkében foglalt értelmezési szabállyal is ellentétes.

- [17] Az I. rendű indítványozó arra hivatkozott, hogy az ügyben eljáró bíróságok nem adták meg számára a szükséges jogi elégtételt amiatt, hogy az alperes tőle meghatározatlan mennyiségű és minőségű adatokat lopott el. Ugyancsak hivatkozott a feljelentői immunitás korlátolt voltára, és a bíróságok részrehajlására.
- [18] Az indítványozók előadták, hogy az emberi méltósághoz való jog a szabad véleménynyilvánítás korlátja lehet, a véleménynyilvánítás szabadsága ugyanis nem terjed ki a becsületsértésre alkalmas valótlan tények és gyalázkodó értékítéletek megfogalmazására. Az ügyben eljáró bíróságok ezért tévesen értelmezték a feljelentői immunitás fogalmát, és azt az alperes olyan kijelentéseire is kiterjesztették, amelyek a feljelentés tárgyához nem kapcsolódnak, de durva és gyalázkodó jellegűek. Az indítványozók véleménye szerint ugyancsak nem élvezhet feljelentői immunitást az I. rendű indítványozótól olyan adatok ellopása, melyek szintén nincsenek összefüggésben az alperes feljelentésében foglaltakkal.
- [19] Az alkotmányjogi panasz több helyen ismételt hangsúlyozza, hogy az alperes kifogásolt kijelentéseinek büntetőjogi relevanciái nincsenek, azok a feljelentés tárgyától függetlenek, nem hoznak a hatóságok tudomására új tényeket, ezért nem vonatkozik rájuk a feljelentői immunitás. Ennek alátámasztására hivatkozott a Szegedi Törvényszék egyik ítéletére is, amely szerint a következőket bírói gyakorlat „[...] a peres eljárás során tett nyilatkozatok, tanúvallomások esetében »immunitást« biztosít a nyilatkozattevő számára azon jogelv megfogalmazásával, hogy az ilyen nyilatkozatok akkor sem alkalmasak a személyhez fűződő jogok megsértésének megállapítására, ha utóbb a kijelentések a bizonyítási eljárás tükrében nem minősülnek valónak [...]. Az »immunitás« kiterjed a bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt tett feljelentésre és sértetti vallomásra is abban az esetben, ha a feljelentő a feljelentett személyt indokolatlanul sértő kijelentést nem használ.” Idézte továbbá a Szeged Ítéletét Pf.II.20.248/2012. számú ítéletét is, amely szerint: „A közérdekű bejelentés, büntető feljelentés tétele, szabálysértési vagy más hatósági eljárás kezdeményezése önmagában személyiségvédelmi per megindítására nem ad alapot. A jóhiszemű joggyakorlás követelménye azonban a feljelentőt is terheli, így joggal való visszaélést valósít meg, ha tudatosan tesz valótlan tartalmú bejelentést vagy feljelentést. Ez esetben az immunitás már nem illeti meg, és a sérelmet szenvedett személy alappal tarthat igényt a személyiségvédelmi eszközök alkalmazására.” Az indítványozók úgy vélték, hogy ügyükben a bíróságok az idézett gyakorlattól eltértek, ezért nem tartották meg a pártatlanság látszatát. Az I. rendű indítványozó emellett újfent kifogásolta, hogy a bíróságoknak észlelniük kellett volna, hogy az alperes adatokat lopott tőle, majd azokat rosszhiszeműen eltüntette. Emiatt azt sem lehet rekonstruálni, hogy az alperes mennyi és milyen jellegű adatot tulajdonított el, és az összes adatot felhasználta-e a feljelentéséhez, vagy azokkal „további, [az I. rendű indítványozót] terhelő károkat idéz(het) elő.” Az ügyben eljáró bíróságok mégsem adtak elégtételt „az ismeretlen tartalmú, homályos alperesi lopás” miatt.
- [20] Az alkotmányjogi panasz kiegészítésében a II. rendű indítványozó – az Emberi Jogok Európai Egyezményének (a továbbiakban: EJE) 13. cikkére hivatkozással – a hatékony jogorvoslatához való joga sérelmére is hivatkozott, azzal az indokolással, hogy az első- és másodfokú bíróság, valamint a Kúria azonos tartalmú ítéletekkel utasították el a keresetét. Ugyancsak a kereset elutasításával sértették meg a bíróságok – az alkotmányjogi panasz szerint – az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdését, a XV. cikk (1) bekezdés első mondatát és a XXIV. cikk (1) bekezdését, valamint az I. rendű indítványozó vonatkozásában az V. cikket is.
- [21] 4. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése előírja, hogy az alkotmányjogi panasz érdemi elbírálása előtt dönteni kell annak befogadásáról. Az alkotmányjogi panasz befogadásáról az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján – figyelemmel az Abtv. 47. § (1) bekezdésére, 50. § (1) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 5. § (1) és (2) bekezdéseire – tanácsban eljárva dönt. A panaszt akkor lehet befogadni, ha az megfelel a törvényben előírt formai és tartalmi követelményeknek, különösen az Abtv. 26–27. és 29–31. §-aiban foglalt feltételeknek. Ezekon kívül az Abtv. 52. § (1) bekezdése értelmében az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. A kérelem akkor határozott, ha megfelel az Abtv. 52. § (1b) bekezdés a)–f) pontjaiban foglalt kritériumoknak.
- [22] Jelen esetben a panasz nem felel meg ezeknek a követelményeknek, az alábbiak miatt.
- [23] 5. Az Alkotmánybíróság észlelte, hogy az indítványozók hivatkoztak a tisztességes bírósági eljáráshoz való joguk sérelmére, az Alaptörvény megsértett rendelkezéseként azonban ennek kapcsán a XXIV. cikk (1) bekezdését jelölték meg, amely a tisztességes hatósági eljáráshoz való jogot biztosítja, és az alkotmányjogi panaszban támadott kúriai ítélettel nem hozható összefüggésbe. Az Alkotmánybíróság ezért az alkotmányjogi panasz tartalmából indult ki, és a befogadhatóság vizsgálata során úgy tekintette, hogy az indítványozók a tisztességes

bírósági eljáráshoz való jog összefüggésében az Alaptörvény megsértett rendelkezéseként a XXVIII. cikk (1) bekezdésére szándékoztak hivatkozni.

- [24] Az Alkotmánybíróság a II. rendű indítványozónak EJEE 13. Cikkére történt hivatkozása kapcsán rögzíti, hogy „az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés f) pontja alapján a jogszabályok nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatára az Abtv. 32. § (2) bekezdésben meghatározott indítványozói kör kezdeményezése esetén van lehetőség. Nincs azonban hatásköre az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panasz alapján indult eljárásban a bírói döntés nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatára.” {3258/2017. (X. 10.) AB végzés, Indokolás [16]}
- [25] 6. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése kimondja, hogy az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. Az (1b) bekezdés e) pontja szerint a kérelem akkor határozott, ha egyértelműen megjelöli az indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével. A befogadhatóság e követelményének a jelen alkotmányjogi panasz két okból sem tesz eleget.
- [26] 6.1. Egyrészt amiatt, mert az indítványozók az alkotmányjogi panaszban azt fogalmazták meg sérelemként, hogy az ügyekben eljáró bíróságok nem észlelték az alperes idézett kijelentései kapcsán a jogellenességet, illetve a sértő, gyalázkodó jelleget, a feljelentőt megillető immunitást ezért túl tágran értelmezték, ami részrehajló eljáráshoz vezetett; továbbá azt, hogy az I. rendű indítványozó nem kapott jogi elégtételt amiatt, hogy az alperes tőle meghatározatlan mennyiségű és minőségű adatokat lopott el. Azonban a Kúria Pfv.IV.21.242/2016/6. számú ítélete – mint az Abtv. 27. §-a szerinti, a bírósági eljárást befejező döntés – a fent írtak szerint e körülményeket nem vizsgálta, és ezekről nem is tartalmaz döntést, mert a felülvizsgálati eljárásban az indítványozók ezek kapcsán nem jelölték meg az álláspontjuk szerint megsértett jogszabályi rendelkezéseket. Mivel a Kúria érdemben nem bírálta el a felülvizsgálati kérelem egészét, az alkotmányjogi panasz indokolása – érdemi döntés hiányában – nem áll összefüggésben a támadott, bírósági eljárást lezáró kúriai ítélet tartalmával. Az indítványozók kifogásaival kapcsolatos érveket és következtetéseket az ügyben alsóbb fokon eljáró bíróságok döntései tartalmazták, a Szegedi Ítéltábla jogerős másodfokú ítéletét azonban az indítványozók határidőben nem támadták meg alkotmányjogi panasszal.
- [27] 6.2. Másrészt pedig amiatt sem elégíti ki az indítvány indokolása az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontja szerinti kritériumot, mert abban az indítványozók az alaptörvény-ellenesség indokaként visszatérő módon keresetük elutasítására hivatkoznak, valamint arra, hogy meglátásuk szerint a feljelentői immunitás kategóriáját a bíróságok a kialakult gyakorlattól eltérően értelmezték az ügyekben. A pereszes indítványozók ezzel a számukra kedvezőtlen bírói döntés tartalmi, törvényességi szempontú kritikáját adják, de az Alaptörvény felsorolt, sérülni vélt rendelkezéseihez nem kapcsolnak relevánsnak tekinthető és érdemi vizsgálatra alkalmas alkotmányjogi érvelést. Az Alkotmánybíróság már több esetben hangsúlyozta: „[n]em felel meg az alkotmányjogi panasszal szemben támasztott formai követelménynek a beadvány, ha az a támadott bírói döntéssel lezárt eljárások leírását és pusztán a törvényességi szempontú kritikáját, valamint az indítványozó szerint az Alaptörvény ezáltal sérülni vélt szabályai idézését tartalmazza, azok tényleges összekapcsolása nélkül” {3067/2016. (IV. 11.) AB végzés, Indokolás [13]; 3187/2017. (VII. 14.) AB végzés, Indokolás [9]; 3198/2017. (VII. 21.) AB végzés, Indokolás [9]}.
- [28] „Amint arra a 148/D/2011. AB határozat is rámutatott, »[a]z, hogy az indítványozó a konkrét ügyében – a jogorvoslat ellenére – pereszes lett, azaz a jogerős határozatot hozó bíróság nem osztotta [jogi] álláspontját egy konkrét kérdésben, nem teszi az eljárást tisztességtelenné, emiatt nem válik az eljárás és a döntés önkényessé sem [...]« (ABH 2011, 2347, 2352.). Az indítvány azt célozza, hogy a Kúria által eldöntött tény- és jogkérdéseket mintegy negyedfokú bíróságként vizsgálja felül az Alkotmánybíróság, és a Kúria álláspontjától eltérően értékelje. Az alkotmányjogi panasz az alkotmánybírósági eljárást megelőző bírósági peres eljárásban már eldöntött magánjogi jogvita ismételt eldöntésére irányul. Egy korábbi döntésében, a 3103/2012. (VII. 26.) AB végzésben az Alkotmánybíróság rámutatott: nem fogadható be az indítvány, ha az a bírói döntés és az eljárások – alaptörvény-ellenességet megalapozó indok nélküli – tartalmi, jogi kritikáját tartalmazza.” {3172/2015. (VII. 24.) AB végzés, Indokolás [20]}

- [29] 7. Az Alkotmánybíróság ezért megállapította, hogy jelen esetben az alkotmányjogi panasz nem tartalmaz az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjának megfelelő, érdemi vizsgálatra alkalmas, releváns alkotmányjogi indokolást.
- [30] Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (2)–(3) bekezdései, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 5. § (1)–(2) bekezdései alapján eljárva – az alkotmányjogi panaszt, figyelemmel az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában foglaltakra, visszautasította, az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 30. § (2) bekezdés h) pontja alapján.

Budapest, 2018. február 13.

*Dr. Salamon László s. k.,*  
tanácsvezető alkotmánybíró

*Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,*  
alkotmánybíró

*Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,*  
alkotmánybíró

*Dr. Szabó Marcel s. k.,*  
alkotmánybíró

*Dr. Szalay Péter s. k.,*  
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1132/2017.

